

Som Følge af denne Afstemning bortfaldt saavel Udvalgets Fleertals som Mindretallets, af dette frafaldne, men af B. Schöler optagne, Forslag. Paragrapherne 3 og 4 med de 2de dertil hørende Endringsforslag fattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: Den Forandring, som Udvalget har foreslaaet i § 3, grunder sig tildeels paa de Bemærkninger, som bleve gjorte ved Sagens 2den Behandling, idet det nemlig med Høie blev erindret, at, naar Finantsloven ikke var bleven vedtagen inden den 1ste Marts 1853, saa var Loven uudsfordelig; det er derfor, at Udvalget har foreslaaet, at det skal forandres derhen, at det kommer til at hedde: „inden en Maaned, efterat Finantsloven har modtaget Allerhøieste Bekræftelse.“ Jeg turde maastee endnu tilføie, at dette Forslag først er fremkommet, efterat Justitsministeren havde stillet sit Endringsforslag, og det er derfor at haabe, at, dersom han havde kjendt Udvalgets Indstilling, vilde han ikke have Noget derimod at erindre.

Justitsministeren: Med den nye Paragraph, det ærede Udvalg har foreslaaet, nemlig § 3, som gaaer ud paa, at Fordelingen og Indkaldelsen skal bekjendtgjøres inden en vis Tid, nemlig inden en Maaned, efterat Finantsloven har modtaget Allerhøieste Bekræftelse, har det upaatvivlelig været Udvalgets Hensigt at opnaae, at Mandskabet, saa tidligt som muligt, faaer at vide, om det skal indkaldes til Tjeneste, eller ikke, og hvor det skal møde. Naar jeg imidlertid har tilladt mig at stille det Endringsforslag, at denne Paragraph skal udgaae, har det naturligviis ikke været, fordi jeg har Noget imod, at hiint Diemed søges opnaaet, idet jeg tværtimod erkjender det for en billig og retfærdig Fordring, at de Børnepligtige, saa tidligt som muligt, faaer at

vide, om de skulle indkaldes til Tjeneste, eller ikke, og hvor de skulle møde, men jeg er af den bestemte Formening, at dette Diemed ligesaa fuldt vil opnaaes og de Vedkommende ligesaa hurtigt komme til Kundskab derom, enten denne § 3 vedtages, eller ikke. Det kan nemlig naturligtviis ikke være Tvivl underkastet, at Ministeriet, og navnlig Justitsministeriet, kan og bør og vil antage sig de Børnepligtiges Sag og vil søge at skaffe den ønskede Underretning, som for mange af de Udskevnes private Forhold maa være af yderste Vigtighed. Jeg har derfor ogsaa i forrige Aar søgt at bevirke, at Repartitionerne bleve forfattede saa tidligt som muligt, men Krigsministeren kunde ikke opgive, naar den anden Fordeling (der skete nemlig først en foreløbig Fordeling) skulde skee, og hvormange der skulde indkaldes, førend Finantsloven var vedtagen, men, efterat den var approberet den 26de Marts, opgav den ærede Krigsminister allerede den 30te Marts det Mandskab, som i det Hele kunde indkaldes, og, dersom ikke en vis Tvivl var opstaaet hos Justitsministeren angaaende Forstaaelsen af Krigsministerens Meddelelse, hvilken Tvivl gav Anledning til en ny Brevveksling, saa vilde der allerede nogle Dage efter være udsendt den fornødne Communication til de forskjellige Sessjoner, medens nu denne Tvivl bevirkede, at først, omtrent midt i April Maaned, de sidste Repartitioner bleve udsendte fra Justitsministeriet, hvorved det blev opgivet Sessjonerne, hvormeget Mandskab der skulde udskrives, og til hvilke Afdelinger det skulde sendes. Jeg troer altsaa, at det af Udvalget tilfattede Diemed fuldkomment vil opnaaes, enten Paragraphen vedtages eller ikke, men, da det er en ny Paragraph, og dens Indhold forekommer mig mere at angaae Administrationen end Lovgivningen, troer jeg, at det er rigtigst, at den udelades.